

Şubat - Mart 2025 - Sayı: 37 - Fiyatı: 20 TL

Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!

Sosyalist Liseliler

Gençlik Dergisi

SOSYALİZM
KAZANACAK!

İçindekiler

3 Sorular Ve Cevaplar

-İnsan Bencil Midir?

4 Memleket

-Ülkenin Aydınlik Geleceğini
Kazanmak için

6 Eğitim

-Model Mi, Proje Mi, Gerici Proje Mi?

7 Tarihten İzler

-Kanlı Pazar

8 Kızıl-Kara

-Umudu Yeşertmek için:
Mücadele Edenler
-Düzenin İdeolojik Kuşatması
Umutsuzluk Yayarken

10 Kültür Sanat

-Onurlu Bir Yaşam: Yaşar Kemal

11 Portre

-Denizlere Sözümüz Sosyalist Türkiye

MERHABA

Sevgili sıra arkadaşlarımız, uzun bir aradan sonra dergimizin yeni sayısı ile sınıflarda ve meydanlardayız.

Bu sayımızda da yine okullarımızda anlatılmayanları anlatmaya, tarihten öğrenmeye, ülkemizin ve gençliğin sorunlarını tartışmaya çalıştık.

Bu düzenin geleceksizliği dayatmasına, gençliğin sesini kısmasına, okullarımızı tarikatların arka bahçesi haline getirmesine itiraz ediyoruz!

Yeni sayımızla birlikte gericiğin ve piyasacılığın pençesine terk edilmek isteyen okullarımızda suskunluğu bozmak, tartışmak, anlamak, birirlikte öğrenmek ve değiştirmek için bir araya geliyoruz.

Sömürüye, gericiğe ve eşitsizliğe karşı omuz omuza durarak, bu karanlık günleri geride bırakabiliriz. Aydınliğin kavgasını büyütmenin, özgürlüğü ve eşitliği savunmanın tam zamanı.

Birlikte, daha güzel bir geleceğe!

0532 201 06 16

@sosyalistlise

@SosyalistLise

İnsan Bencil Midir ?

Günümüzde topluma, bireye, toplumun ürettiği her şeye yabancı bir anlayış gittikçe yükseldiği bir zaman diliminden geçiyoruz. Hatta son elli yıldır var olan bir anlayış olmasına rağmen, en tehlikeli ve en yaygın zaman dilimi de diyebiliriz. Bu anlayışa karşı çıkan tüm bilimsel ve toplumsal argümanlara rağmen, inandırılmak istenileni iki kelimeyle özetleyebiliriz: “İnsan, bencildir.”

Bu iki kelimeye karşı cevap üretmeden önce birkaç soruyla başlamakta fayda var: İnsan bencilse insanlık tarihi nasıl insanın kolektif birliğinden doğma icatlarla, keşiflerle ilerledi; insanlar veya “bireyler” diyelim, nasıl toplumu oluşturdu? Gruplaşmalar nasıl oldu? Doğadaki tehlikelere karşı savunma mekanizmalarını tek bir insan mı geliştirdi? Biz de Bertolt Brecht’in sorduğu gibi soralım:

“Atlantis’te, o masallar diyarında bile, boğulurken insanlar uluyan denizde bir gece yarısı, bağırıp imdat istedilerdi kölelerinden. Hindistan’ı nasıl aldıydı tüysüz İskender? Tek başına mı aldıydı orayı? Nasıl yendiydi Galyalıları Sezar? Bir ahçı olsun yok muydu yanında onun? İspanyol Filip ağladı derler batınca tek mil filosu. Ondan başkası acaba ağlamadı mı?”

Yediyl Savaşını İkinci Frederik kazanmış ha? Yok muydu ondan başka kazanan? Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı. Ama pişiren kimler zafer aşını? Her adımda fırt demiş fırlamış bir büyük adam. Ama ödeyen kimler harcanan paraları?”

“İnsan, hem biyolojik olarak hem de toplumsal bir varlık olarak hep değişen, dönüşen, bazen zıttına doğru ilerleyen diyalektik bir süreç içindedir ve olmaya da devam edecektir.”

Tabii bu şiir sadece insanların kolektif duygularına kanıt olan nitelikte değil veya “İnsan bencil midir?” sorusunu tümüyle sorgulatacak da değil, ama bir durumun başlangıcıdır. İnsan bencilse bile, bu ezelden beri var olan bir durum değildir. İnsan, kolektif bir varlıktan yalnızca bireysel emellerinin peşinden koşan bir varlığa dönüşmüştür. Yani, insan bencilleşmiştir. İnsanlar birlikte olarak kurduğu bu topluma yabancılaştıkça ve sistem gittikçe bir grup azınlığın kâr elde etti-

ği bir sisteme dönüştükçe, elde edilen zaferler halkların, emekçilerin hanesine değil; yüceltilmiş “birey”lerin, yani bu düzenin çarkına su taşıyanların hanesine yazılmıştır.

Elbette bu tartışma uzun uzadıya verilebilir ve birçok argüman sunulabilir, fakat önemli olan nokta şudur: İnsana, topluma dair verdiğimiz tartışmalarda insanın ve dolayısıyla insanlık tarihinin de sabit ve mekanik bir yapıda olmadığını bilmek. İnsan, hem biyolojik olarak hem de toplumsal bir varlık olarak hep değişen, dönüşen, bazen zıttına doğru ilerleyen diyalektik bir süreç içindedir ve olmaya da devam edecektir. Dolayısıyla insana dair olan tartışma hiçbir zaman bir tanımlamayla sınırlı tutularak açıklanamaz. Kısacası “İnsan bencil midir?” sorusunu sordüğümüzde “evet” veya “hayır” düşüncesinde olsak da “Neden?” sorusunu her zaman sormamız gerekir; çünkü asıl kaçırılan soru budur. Düzenin aktörleri “evet” cevabını vermemizden ve sorgulamadan bireylerin herhangi bir sorun karşısında yan yana gelemeyeceğinin garantisini alır, tıpkı günümüzde olduğu gibi...

Ülkenin Aydınlık Geleceğini Kazanmak için

Ülkemiz yoksulluğun, geleceksizliğin, intiharların ve katliamların ülkesi haline geldi. En son Bolu'da yaşanan yangın faciası ile hem AKP'nin hem de kapitalizmin bir topluma vaat edebileceklerinin neler olduğu gün yüzüne çıktı. Ancak ülkemiz bu acı tabloya ne yazık ki bir günde AKP iktidarı ile gelmedi, özelleştirmeler, hukuksuzluklar, denetimsizlikler, yolsuzluk, liyakatsizlikler, katliamlar, baskılar gibi bir dizi olgu yıllar boyunca sürdü, kronikleşerek bugünkü boyutlarına ulaştı. Bu anlamıyla Türkiye sermaye sınıfının temsilcisi olan AKP 23 yıllık iktidarı boyunca, Mendereslerden, Özalardan, Demirellerden aldığı "mirası" devam ettirdi.

AKP'nin iktidara geldiği günden itibaren emperyalist-kapitalist sistemin çıkarları doğrultusunda yaratmak istediği ülke ile mevcut Türkiye arasında bir açığı vardı. Saltanat, hilafet ve emperyalizmle hesaplaşarak kurulan cumhuriyetin tasfiyesine girilerek bu açığı kapatmak için yol alan AKP, kendinden önceki sağ iktidarlardan miras kalan gericilik, piyasacılık ve emperyalizm işbirlikçiliği siyasetinde de epey yol kat etti. Sermaye sınıfının ve emperyalizmin ona yüklediği misyona uygun olarak, toplumsal yapının dönüşümü için de eğitimden, siyasetten ve hatta yargıdan başlayarak yeniden bir dizayn süreci

başlattı ve elbette çeşitli direnç unsurlarıyla karşılaştı.

AKP'YE KARŞI BİRİKEN TEPKİ AÇIĞA ÇIKIYOR: GEZİ

AKP'nin planlı, programlı bir şekilde hayata geçirdiği cumhuriyetin tasfiyesi, emeğe yönelik saldırılar, laikliğin kamusal ve toplumsal alandan tasfiyesi, eğitim sistemine yönelik köklü gerici dönüşümlere karşı 2013 yılına geldiğimizde toplumda biriken tepkinin sonucu olarak Gezi Direnişi ortaya çıkmıştı. Liseliler olarak belki de hatırlayamadığımız o yıllarda, AKP'ye karşı milyonlarca insan sokaklardaydı. Gezi Direnişi'nden çıkarılacak dersler bir başka yazının konusu olmak üzere AKP'nin "Gezi korkusu" hep devam etti.

Cumhuriyet tarihinin en büyük halk ayaklanması olan Gezi, AKP iktidarını düşürmeyi başaramasa da onu ciddi bir gelecek sorunu ile baş başa bıraktı. Öyle ki halka parmak sallayanlar çıktıkları yurtdışı gezisinden bir hafta boyunca ülkeye geri dönememişti. Gezi Direnişi'nin de gösterdiği gibi AKP rıza yoluyla memleketi gericiliğe, piyasacılığa, işbirlikçiliğe ikna edemeyince, iktidarda kalabilmek için özellikle başkanlık rejimiyle birlikte toplumu baskı, zor ve yargı yoluyla yönetmeye çalışmıştır. Bunun

sonucu olarak dizi sektörü üzerinden başlayan tartışma Gezi'ye mal edilebilmiş ve tutuklamanın sebebi olmuştur. Diğer yandan söylenmelidir ki bu düzenin böyle gitmeyeceğini AKP için de açıktır.

Memleketimiz, sermaye düzeni ve onun temsilcisi AKP iktidarı eliyle büyük bir yıkıma sürüklenirken 'umut' diye pazarlanan düzen muhalefeti ise hangi adayı çıkaracağına odaklanmamızı, hatta gelecek bir "kurtarıcıyı" beklememizi istiyor. Bunu yaparken de AKP'ye gericilik, emperyalizm işbirlikçiliği ve piyasacılık konularında karşı çıkmıyor. Bunun için biliyoruz ki sömürü düzenine, gericiliğe, ülkemizin emperyalist politikaların uygulayıcısı haline getirilmesine karşı tepkiler her geçen gün birikiyor ve birikmeye devam edecek. Bu tepkileri seçim ve sandık ikilemine sıkıştıran, emekçi halkın bundan öteye gitmesini de istemeyen düzen muhalefeti seçimi kazanmayı tartışadursun. Bizler ülkenin aydınlık geleceğini kazanmak için sosyalizm demeye de kavgamızı vermeye de devam edeceğiz.

SOSYALİZM KAZANACAK!

Bir tarihi beraber yazmaya çağırıyoruz... Gençliğin susturulmaya çalışıldığı, gericiliğin ve sömürünün karanlığının her alana yayıldığı bu düzeni değiştirmek için güçlü bir adım atıyoruz. 2 Mart'ta geleceksizliğe, gericiliğe, piyasacılığa karşı eşitliğin, özgürlüğün ve emeğin bayrağını dalgalandırmak için buluşuyoruz!

Staj adı altında sömürülen, iş cinayetlerinde hayatını kaybeden arkadaşlarımızın adalet mücadelesini, tarikat ve cemaat boyunduruğuna karşı laikliği, emeğimizin karşılığını, el koyulan nitelikli eğitim hakkımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi kazanmak için okullarımızı tarikatlara açanlara, Ülkü Ocakları'nı sınıflarımıza sokanlara, staj adı altında çocuk işçiliği meşrulaştırılanların karşısında bir arada durmak için büyüyor ve güçleniyoruz.

Bu ülkenin gençliği yıllardır gericici politikaların, piyasacı eğitim sisteminin ve tarikatların kısıpacı altında yok edilmeye çalışılıyor. Liseler, üniversiteler; tarikatların, Ülkü Ocakları'nın ve sermayenin oyun alanı haline getirilmek isteniyor. Eğitim sistemi, yalnızca biat eden, sorgulamayan ve geleceksizliğe boyun eğen bir nesil yetiştirmek için şekillendiriliyor. Senin de bu karanlık tabloyu kabul etmediğini biliyoruz. Ancak kabul etmemek yetmez mücadele etmek gerekir diyoruz.

Bizleri okurken çalışmak zorunda bırakan, eğitim, barınma, ulaşım ve sağlık hakkımızı bile bizlere parayla satan, savaşlar ve ölümler yaratan bu düzenin

gençliğe bir gelecek veremeyeceğini; bu düzenden kurtulmak için sosyalizmin ve devrimin tek gerçek seçenek olduğunu biliyoruz.

2 Mart'ta kuruluş etkinliğini gerçekleştirecek olan Birleşik Komünist Parti, staj adı altında sömürülen liselileri, iş cinayetine kurban giden ve işsiz kalan tüm öğrencileri, eşitsizliğe ve ölüme mahkûm edilen kadınları, emekçileri omuz vermeye çağırıyor.

Artık bu düzene teslim olmayacağımızı haykırma zamanı! Şimdi, okullarımıza, sokakla-

rımıza, meydanlarımıza sahip çıkmanın; gericiliğe, piyasacılığa ve eşitsizliğe karşı örgütlenmenin zamanı! Sesimizi kısmak isteyenlere, bizi geleceksizliğe mahkûm edenlere karşı okullarda, sınıflarda, meydanlarda yanı başındayız... Bu düzen, gericici tarikatların, patronların ve siyasetin kuklalarına teslim olmuş olabilir, ama biz bu düzenin çarklarını kırmaya ve geleceğimizi kazanmaya kararlıyız. Eşit, özgür ve aydınlık bir gelecek umudunu büyütme için "sosyalizm kazanacak" diyenlere güç vermeye çağırıyoruz. Sosyalizm kazanırsa, gençliğin özgür bir gelecek mücadelesi de kazanır...

2 MART PAZAR

15.00

**BEYOĞLU
SES TİYATROSU**

Model mi, Proje mi, Gerici Proje mi?

Türkiye’de eğitim sistemi, AKP dönemiyle beraber sermayedarların, tarikat ve cemaatlerin daha fazla müdahalesine açık hâle gelen; bilimsel ve laik temelin yıkılıp dini referansların daha fazla merkeze alınmasına yol açan ve siyasal İslamın laboratuvarına dönüştürülen bir yapıya bürünmüştür. Bu dönüşümün en güncel ve somut örneklerinden ikisi, Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli ve ÇEDES (Çevreme Duyarlıyım, Değerlerime Sahip Çıkıyorum) projesidir. Her iki girişim de eğitim sisteminin topyekûn gericileştirilmesi sürecinde kritik bir eşiktir ve gençliğin sorgulayan, araştıran, hatta yeri geldiğinde başkaldıran özgün niteliklerinin zayıflatıldığı, itaatkâr nesiller yetiştirmeye odaklanan bir anlayışı kurumsallaştırmaktadır; çünkü gerici AKP iktidarının çıkış noktası tam da bu niteliklerin, sermayenin taleplerine göre şekillendirilmesiyle ilintilidir.

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, mevcut iktidarın eğitim sistemini kökten dönüştürme iddiasıyla ortaya koyduğu bir model olarak sunuldu. Modelin içeriğine bakıldığında, çağdaş, bilimsel ve laik eğitim anlayışının yerine dindar ve milliyetçi vurguların ağır bastığı bir modeli görüyoruz. Bu model, eğitimde "değerler eğitimi" adı altında dini öğretileri

artırmakta, eleştirel düşünceye dair en ufak sorgulamaya ket vurmakta, felsefe ve sosyal bilimlerin içeriği törpülenerek eğitim, AKP’nin yaratmak istediği kalıba göre şekillenmektedir. Bu kalıp da tam olarak Türk-İslam sentezini oluşturan, öğrencileri ya ucuz iş gücüne ya da tarikatların aklına teslim eden bir kalıptır. Bu da sadece müdahale değil, mücadele edilmesi gereken bir alandır.

ÇEDES ise Milli Eğitim Bakanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı işbirliğiyle hayata geçirilmiş bir iktidarın yerini sağlamlaştırma projesi olarak karşımıza çıkıyor. Projenin içeriğine bakıldığında eğitim kurumlarında dini kurumların etkinliğinin artırılması, imamların ve Diyanet görevlilerinin okullarda istediği gibi uygulamalarda bulunmasını kaçınılmaz kılıyor. Bu durumun sonucu olarak peki neyi görüyoruz? Evrimin müfredattan kaldırılması, öğrencilere proje adı altında cami temizletilmesi, tarikat yurtlarındaki tecavüzleri, hâlâ müphem kalan tarikat yurtlarında yanan çocuklar, haremlik-selamlık eğitiminin gündeme getirilmesi, çocuk işçiliğinin artması ve daha sayamadığımız birçok felaket... "Bu projelerle ne alakası var?" desek de Türkiye siyaseti eğitim

sistemiyle bir bütündür. Dolayısıyla ÇEDES gibi projeler de bu felaketlere yol açabilecek, eğitim alanını tek tipleştirilecek ve gençliği kendi ideolojik kalıbına sokacak bir sistemi amaçlamaktadır.

Fakat bizler şunu da biliyoruz: Eğitimin piyasalaştırılmasına, dinselleştirilmesine ve iktidarın ideolojik dayatmalarına karşı durmak, geleceğimizi savunmaktır. Bilimsel, laik ve özgür bir eğitim, ancak örgütlü bir mücadeleyle ve kapitalizmin karşısına sosyalizmi kurabilmekle anlam kazanacaktır. Bugün eğitim alanındaki bu çürümeye karşı ses çıkarmak, yalnızca öğrencilerin değil, emekçi halkın geleceğini koruma mücadelesidir. Bu yüzden, bizler bu dönüşüme karşı ortak bir irade göstermeli, eğitimin devrimci bir dönüşümle ayakları üzerinde doğrulabileceğini kavramalıyız. Eğitim sistemine yönelik bu müdahalelere karşı örgütlü bir mücadele yürütmek, sadece bugünü değil, yarınları da kurmanın ve korumanın bir başlangıcıdır. Liseliler de yarının inşacıları olarak patronuna, tarikatına karşı sınıfının parçası olduğunu bilmelidir, çünkü geleceğimiz tarikatlatın ve patronların elinden ancak bu şekilde kurtarılabilir!

Kanlı Pazar

1960'lar dünyada ve Türkiye'de emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelelerinin, eşitlik ve özgürlük arayışının yükseldiği yıllar olmuştur. Bu yıllarda Türkiye'deki devrimci öğrenciler de bağımsızlık mücadelesi adına emperyalizmine karşı harekete geçmiştir. Dünyayı yıkıma, işgal ve savaşlara götüren Amerikan emperyalizminin aynı zamanda Türkiye'ye dair askeri, siyasi ve ekonomik müdahaleleri, mevcut askeri üsleri ve hem ülkemizin hem de komşu ülkelerin güvenliğini, bağımsızlığı tehdit etmesi yükselen sosyalist hareket açısından odak noktası haline gelmiştir.

Amerikan emperyalizminin simgesi, 6.Filo'nun İstanbul'a gelmesi ve Dolmabahçe'ye demirlemesi haberi emperyalizme karşı mücadelenin yoğunlaştığı 68'de günler öncesinden protestolara sebep olmuştur. O yıl polislin 6. Filo protestolarına karşı sert müdahalesi üniversite öğrencisi Vedat Demircioğlu'nun ölümüne sebep olmuşken, bir yıl geçtikten sonra 6. Filo'nun tekrar Türkiye'ye gelmesi ise tepkilerin artmasına sebep olmuştur.

1969 yılında öğrenciler, işçi örgütleri ve sosyalistlerin çağrısıyla 16 Şubat Pazar günü bu çerçevede gerçekleştirilmesi planlanan "Emperyalizme ve Sömürüye Karşı İşçi Yürüyüşü", emperyalizmin sadık hizmetçileri tara-

findan yine günler öncesinden karalamalara maruz kalmış bu sefer de "Komünizmle Mücadele Derneği" ve sağcılarının eline geçen "Milli Türk Talebe Birliği" gibi yapılanmalar yurtseverlerin bu yürüyüşüne karşı provokasyon hazırlıklarına girişmiştir. Hatta "Bayrağa Saygı" adıyla örgütledikleri mitingde ülkemizin bağımsızlığını tehdit eden Amerikan emperyalizmine hayranlıklarını dahi dile getirmekten çekinmemişler; solculara karşı "cihat" çağrısı dahi yapmışlardır. Tarihler 16 Şubat 1969'u gösterdiğindeyse solcu öğrenci ve işçilerden oluşan kalabalık geri adım atmamış, Amerikan emperyalizmini ve onun simgesi olan 6.Filo'yu protesto etmek için Beyazıt Meydanı'nda bir araya gelmiştir.

Beyazıt'ta toplanan sosyalistler, iktidarın işbirlikçi tavırlarına, Amerikan askerlerinin İstanbul sokaklarında serbestçe dolaşmasına, aynı zamanda ABD'nin Türkiye ve dünyadaki siyasi, askeri, ekonomik müdahalesini genişletmesine tepki göstermiş, "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "6.Filo Ülkemizden Defol" sloganlarıyla beraber yürüyüşe geçmiş ve Tam Bağımsız Türkiye taleplerini dile getirmiş, aynı zamanda Amerika'nın Vietnam işgaline karşı dayanışma sergilemiş, 1 yıl önce öldürülen mücadele arkadaşları Vedat Demircioğlu'nu da unutmamış, onun anısına Beyazıt Kulesi'ne üzerin-

de resmi olan bir bayrak çekmişlerdir...

Otuz bin kişilik yürüyüş devam ederken, günler öncesinden "cihat çağrısı" yapan gerici grupların başı çekmesiyle polislin "Tam Bağımsız Türkiye" için toplanan kalabalığa vahşice müdahalesiyle beraber büyük bir karışıklık yaşanır ve provokasyon için hazır bekleyen gericiler sahneye çıkar. İki işçinin ölümüne ve 200'den fazla kişinin yaralanmasına sebep olan bu gerici provokasyonla tarihi geçen 16 Şubat günü, emperyalizmin işbirlikçileri eliyle ülkemizi sürüklediği karanlığın kendini göstermesiyle "Kanlı Pazar" olarak anılmaktadır. Diğer yandan bu toprakların bağımsızlığı için mücadele edenlerin onurlu duruşuna da tanık olmuştur...

1969 Şubat'ında ortaya koyulan bu onurlu duruş, Türkiye'deki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin köklerini daha da güçlendirmiş, kendinden sonraki kuşaklara büyük bir miras bırakmıştır.

"Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi"

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"

Umudu Yeşertmek için: Mücadele Edenler

Bu düzende neredeyse memleketteki tüm gençlerin yaşaması muhtemel sorunlardan kısaca bahsettik. Sonda yazacağımızı en baştan yazalım: Komünistler, mevcut düzenin hiçbir şey vademediğini gördüğümüz bu tabloya karşı bizleri karanlık bir ülkeye mahkûm eden kapitalizmden kurtuluşu vadediyor.

Bugün memleketteki hangi sorunu konuşursak konuşalım, sorunların ana kaynağı kapitalizmdir. Dolayısıyla ana kaynağı kurutacak ve karşısına insanca bir yaşamı, yeni bir kültürü bizlere taşıyacak olan sosyalizmdir. Bu örnekleri vermeden önce birkaç soru sormakta ve sorgulamakta fayda var. Örneğin devlet okullarında kötü eğitimin verilmesi, çocuğunu en iyi özel okullarda okutanlar için sorun mudur? Bugün hangi zengin ay sonunu nasıl çıkaracağını düşünüyor?

Fakat sosyalist sistemin örneklerini gördüğümüzde, hatta gör-

mesek de bu sistem için mücadele edenlerin hayata bakışına, komünist kültürüne bakalım. Sovyetler Birliği bunun en büyük örneği; sosyalizmi bu toplarlara getirmek için mücadele yürüten Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, yani '68 kuşağı da bu kültürün taşıyıcılarıdır. Parasız ve eşit eğitimin, memleketlerine karşı olan duyarlılıkların temsilcileri olarak aklımıza kazınmışlardır.

Buradan yana görüyoruz ki bu düzene karşı seçeneğimiz var ve bu seçenek için düzenin her unsuruyla kavga etmek gerekir. Bugün düzeni doğrudan karşısına almadan yapılan herhangi bir siyaset hiçbir sorunumuza kalıcı çözüm bulamaz. Hatta ilerletelim, bugün düzeni karşısına almayan her siyaset düzenin devamlılığını sağlayan sadece farklı renklere sahip olan aynı siyasetlerdir.

Ancak bu umutsuz tabloyu yine gençliğin mücadelesi aşacaktır.

Düzenin farklı görünümlerdeki enstrümanlarına karşı düzeni karşısına alan devrimci mücadele yükseldikçe gençliğe ve memlekete dair umut artacaktır. Bu umudu yeşertmekse aynı sorunlarla uğraşan tüm gençliğin görevidir.

İşte tüm bu tabloda biz Komünistlerin vaadi çok nettir. Tüm çürümüşlüğüyle karşımızda duran bu sisteme karşı mücadele. Burada gençlik olarak biz, bir noktaya dikkat etmemiz gerekiyor. Komünistler bu sorunların hepsini birlikte çözmeyi vadediyor. Eşit, bağımsız, laik ve Sosyalist Türkiye'yi birlikte kurmayı vadediyor. Çünkü gençliğin bu karanlıktan kurtuluşu ancak ve ancak kendi mücadelesiyle mümkündür.

Düzenin İdeolojik Kuşatması Umutsuzluk Yayarken

Kapitalist- emperyalist sistemin; Sovyetler Birliğine ve dolayısıyla komünizme karşı hayata geçirilen, siyasal İslamcı ideolojiyi emperyalizmin unsuru haline getiren Yeşil Kuşak Projesinin yetiştirmek istediği "yeni" nesli oluşturmak için atılan tohumların filizlerini bugün AKP topluyor demek yanlış olmayacaktır. 80 darbesinden sonra ülkenin her tarafına yayılan imam hatipler, gençliğin mecbur bırakıldığı tarikat yurtları ve her mahalleye açılan kuran kursları bu ideolojiyi yaymak için kullanılan başlıca araçlardan olmuştur.

AKP kurduğu düzene uygun, sorgulamayan, tartışmayan, üretmeyen bir nesil yaratmak için liselerdeki müfredatı değiştirerek eğitimin içeriğini boşaltıyor. Tarihi; gençliği kapsamaya çalıştığı ideolojik perspektiften anlatıyor, seçmeli ve zorunlu din derslerinin ağırlığı artırılırken felsefe gibi gençlerin düşünsel üretim yapabileceği derslerin üstü çiziliyor ve biyoloji dersinin müfredatından evrim gibi bilimsel gerçekleri çıkararak anlatmıyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi faşist çetelerle protokoller imzalıyor, ÇEDES projesiyle birlikte ilkokuldan liselere kadar okullara dini görevli atayarak eğitimi kendi istediği nesli yaratma hedefiyle gericileştiriyor, MESEM projesi kapsamında ise meslek liselerindeki gençleri sermaye için ucuz iş gücü haline getirerek liseli gençlerin iş cinayetlerinde hayatlarını kaybetmesine sebep oluyor.

Peki tüm bu kötülöklere rağmen bu sistem nasıl hala ayakta? Cevabı basit: Bu düzen iyi bir gelecek vaadiyle gençleri kandırıyor.

Liseli genç çok ders çalışsın iyi bir üniversite kazansın, üniversitede de kendini geliştirsın ve mezun olsun. Ancak tüm bunları yaparken de hayatına müdahale eden bu sisteme karşı bir siyaset yürütmekten de uzak dursun. Bunların kurulan bu düzenin devamlılığı için, AKP'nin gençliğe sattığı yalanlar olduğunu biliyoruz. Biliyoruz çünkü her 10 üniversite mezunundan 1'i, her 5 gençten 1'i işsiz. Çalışanlar ise çoğunlukla açlık sınırı veya yoksulluk sınırı altında çalışıyor.

Bir noktada tüm bu gerçekler herkesin suratına çarpıyor. İşte burada yalnızca patron sınıfının karlılığını gözetken kapitalizmin devamlılığını, yine kapitalizmin çeşitli "enstrümanları" sağlıyor. Çünkü bu gerçeklerle yüzleşen insanların birlikte kapitalizme karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmesi, kapitalizmi yıkabilecek tek güç. İşte kapitalizm bu güçten korunmak için bahsettiğimiz enstrümanları kullanıyor.

İşte kapitalizmin bu enstrümanlarından bazıları son dönemde gençlik içerisinde kendine yer bulmaya çalışıyor ve çok etkili oluyor. Bunlardan bazıları ırkçılık, kadın düşmanlığı, "incellik" gibi son dönemde popülerleşen ideolojiler. Bu ideolojilerin aşırı sağ siyasetin eğilimleri olduğunu söylemek yanlış olmaz. Sınıfsal çelişkileri göz ardı ederek, ırkçılık ve kadın düşmanlığını harmanlayarak oluşan bu "incellik" ideolojisi; sosyalleşme imkanı ol(a)mayan, çoğu zamanını sosyal medyada geçiren genç bireyler arasında hızla çoğalıyor. İktidarın oluşturduğu kadın düşmanı politikalar; faillere verilmeyen

cezalar, kadının eve hapsedilmesi ve tek görevinin "annelik" olarak görülmesi, İstanbul Sözleşmesinden bir imzayla çıkılması, 6284' ün uygulanmaması da kadın düşmanı "inceller" yaratılmasına sebep oluyor.

Gençliğin düzene karşı olan öfkesi bu gibi kanallara aktılarak düzene karşı bir tehdit oluşturmayan ve tersinden toplum için tehdit oluşturan "ideolojilere" yönlendiriliyor. Bunların toplum için ne kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu geçtiğimiz aylarda Eskişehir'de ve İstanbul'da yaşanan cinayetlere bakarak ne yazık ki görmekteyiz. Ancak kadın düşmanı "inceller" bu cinayetleri işleyebilecek noktaya geldilerse bu durum yalnızca "incellik" üzerinden açıklanamaz. AKP'nin oluşturduğu kadın düşmanı politikalar ile faillere verilmeyen cezalardan cesaret alarak tüm bunları yapabiliyorlar.

Gençliğin bu alanlara yönelmesinin sebebi ise bir anlamıyla bu düzenden ümidini kesmesi. Yukarıda bahsettiğimiz "ideolojilerin" ortak özelliklerinden bir tanesi düzen dışı gibi gözükmesi. Yani düzenden umutsuz olan gençlik, sorunların çözümünü düzene aykırı gibi gözükken bu alanlarda arıyor. Ancak bu alanlar da düzenin devamlılığını sağlıyor ve bunun yanında gençliği kendisi için tehdit olmaktan çıkarak, çürümenin ve gericiliğin pençesine itiyor.

Onurlu Bir Yaşam: Yaşar Kemal

"Yoksulluk, insanın en aşağılanmış tarafıdır." der, Yaşar Kemal bir söyleşisinde. Bu söylem, bir sanatçı için, özellikle halka karşı sorumluluğunu ölümüne dek kavramış ve eserlerinde de yer etmiş bir sanatçı için alelade bir söylem değildir. Dolayısıyla Yaşar Kemal'i ölüm yıl dönümündeyken yeniden sanata, sanatçıya ve emekçi halka dair düşüncelerini hatırlamak gerekiyor.

Yazdığı birçok kitapla, verdiği örgütlü mücadeleyle, yaşamının sonunda hâlâ mücadelenin bir yerinden omuz vermeye çalışmasıyla onurlu bir yaşamın nasıl sürdürülmesi gerektiğini bizlere göstermiştir. Örneğin; 2000 yılında Hayata Dönüş Operasyonu olarak adlandırılan ve devrimcilerin katledildiği bu operasyonda Yaşar Kemal yaptığı görüşmelerle, koyduğu tepkiyle ve politik duruşuyla bir aydının haysiyetinin ne durumda kendini gösterdiğini bizlere kavratmıştır. Metnin başında alıntılarımız söylemi boşa değildir; çünkü yoksulluğun olduğu yerde, adaletsizliğin olduğu yerde bir aydının susması bir yana, o aydının politik duruşunun olmaması bile temel insani reflekslerini sorgulamaya iter, aydın olup olmadığı tartışılmalı hâle gelir. Günümüzde

Yaşar Kemal: "Yılanı Öldürseler"

Yılanı Öldürseler, Yaşar Kemal'in pek bilinmedik, fakat en zengin ve derin tekniğin uygulandığı kitaplarından birisidir. Kitabın konusu; köy halkı tarafından oldukça güçlü bir kadın olan annesini (Esmem) öldürmesi için zorlanan bir çocuğun (Hasan) hikâyesi... Burada Yaşar Kemal, hem kadın sorununu hem töreyi hem de toplumun çelişkilerini psikolojik ve toplumsal olarak inceliyor.

"sanatçı" olarak addedilen birçok figürün, aslında suya sabuna dokunmadığı ve bırakalım bir politik duruşu, herhangi bir sanatçı duruşuna sahip olmamasıyla toplum olarak Yaşar Kemal gibi isimlere ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu yeniden anlıyoruz.

Yaşar Kemal; İnce Memed, Sarı Sıcak, Yer Demir Gök Bakır, Yılanı Öldürseler, Ortadirek, Filler Sultanı ile Kırmızı Sakallı Topal Karınca, Üç Anadolu Efsanesi, Ağrıdağı Efsanesi ve adını saymadığımız onlarca efsanevi kitaplarıyla bizlere, hem memlekete dair uçsuz bucaksız betimlemelerini, insanın eksik ve geri kalmışlığının psikolojik ve toplumsal kökenlerini, yurdunun insanını, Abdi Ağalara karşı mücadele eden İnce Memedlerin

bitmeyeceğini de bizlere göstermiştir. Sadece kitaplarında değil, 1965'te meydanlarda da şu konuşmasında bu adaletsizliği haykırmıştır: "Bizler ki emekçileriz yıl on iki ay ayazda kışta, gece gündüz demeden tezgâh başında, fabrikalarda, tarlada tarımda, dağda bayırda yalınayak, başkacak çalışıp üretenleriz. Bütün mahsulleri, yiyecekleri, giyecekleri bizler üretiriz. Fabrikaları, makineleri bizler yaparız. Şu dünyada, insan eliyle yapılmış ne görüyorsanız, bizim nasırlı ellerimizin eseridir. Şu dünyada ne varsa bizim alın terimiz, göz nurumuzdur."

Denizlere Sözümüz Sosyalist Türkiye!

Türkiye’de 68 kuşağının önemli önderlerinden Deniz Gezmiş’in 78. doğum gününü dergimizin bu sayısı ile karşılıyoruz... Deniz Gezmiş; hem yarattığı etkiyle hem de yoldaşlarıyla 47’liler veya ’68 kuşağı olarak anılan bir kuşağın, bir dönemin temsilcisiydi. 68 dünyayı kasıp kavuran bir gençlik hareketiydi. Tüm dünyada emperyalistlere karşı, diktatörlere karşı üniversitelere olan müdahalelere karşı gençlik, büyük bir toplumsal güç olarak tarih sahnesine çıkmıştı.

Hâlâ daha kitaplara, filmlere konu olan bu hareketin Türkiye’ye yansımaysa Denizlerle anlam kazanmıştı. Sovyetler Birliği’nin varlığı, Vietnam’da Amerikan emperyalizmine karşı savaşan devrimciler, Küba’da Che Guevara ve Fidel Castro’nun zaferi ve Latin Amerika’nın birçok bölgesinde olan direniş Türkiye’yi de etkilemişti.

Deniz Gezmiş, yukarıda da söylediğimiz gibi Türkiye’de bu kuşağın temsilcilerinden biri olarak yaşadığı coğrafyanın emperyalistler tarafından pazar hâline getirilmesinden, emperyalistlerin yerli işbirlikçilerinin emekçi halkın düşmanı olmasından, işçi sınıfının sermayedarlar tarafından sistemli bir şekilde sö-

mürülmesinden rahatsızdı ve elbette bir şeyler yapmak gerekiyordu.

Tam da bu yüzden Sosyalist ve Bağımsız Türkiye için 1968 yılında 6. Filo eylemlerine katıldı. Tam da bu yüzden aynı yılın Kasım ayında ODTÜ’de “Vietnam Kasabı” olarak bilinen ABD Büyükelçisi Robert Komer’in arabasının yakıldığı eylemde bulundu.

Tam da bu yüzden 1969 yılının Mayıs ayında öğrenci ve akademisyenlerin başlattığı eylemlerde İstanbul Üniversitesinin işgaline liderlik etti. Bu eylemiyle o ve yoldaşları, sınıf mücadelesinin okul sıralarında nasıl temsil edileceğini bir kuşağa, yani bizlere gösterdi.

Tam da bu yüzden 1969 yılında emperyalizmin ve siyonizmin işgaline karşı direnişe destek vermek adına Filistin’e gitti. Deniz, yaşamı boyunca Sosyalizm mücadelesinden bir adım geri atmadı. İstedığı şey tam bağımsız Türkiye, işçi ve köylülerin, Türk ve Kürt halklarının emperyalizmden kurtulmasıydı.

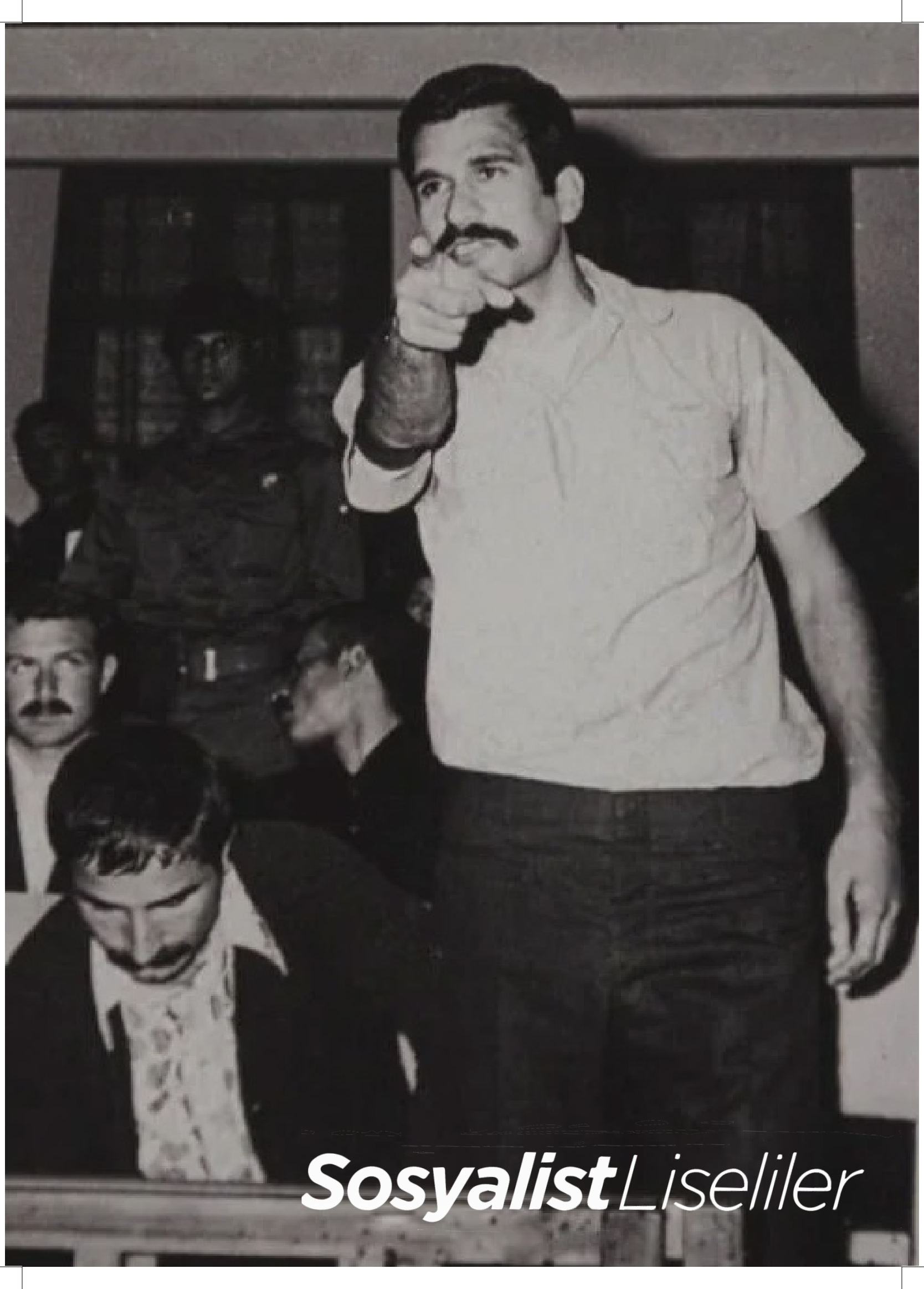
Bu mücadelenin yükselmesin-

den ve emekçi halk tarafından sahiplenilmesinden dolayı 12 Mart Muhtırası verildi. Muhtıra’nın ardından Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ile birlikte 16 Temmuz 1971 yılında idam cezasına çarptırıldı. TBMM’de idam cezasının kaldırılması için oylama yapıldı. İdam cezaları 48 ret, 273 kabul oyuyla onaylandı.

Devrimcilerden özür dilemeleri istendi. Yaptıklarından pişman olmadıklarını söyleyerek kabul etmediler. Deniz Gezmiş, “Öyle her zamanki gibi, eyleme gidiş tavrımla gideceğim darağacına.” diye yazdı son mektubunda, “Burada ölen yalnızca bedenimdir ki zaten ölümlüydü, ölecekti. Ama düşüncemi öldüremeyeceksiniz. Düşüncem yaşayacak...”

Meclis sıralarında iki elini birden kaldırarak idam cezalarını onaylayanlar onursuzluklarıyla tarihe geçerken, Denizler ülkesini sevmenin, onurlu bir hayatın ve gençlik mücadelesinin simgeleri olarak bu ülke insanların aklına ve kalbine kazındılar. Yükselttikleri sosyalist Türkiye mücadelesi ise onların mirasını sahiplenen bizlerle sürüyor...

İyiki Doğduñ Deniz!

Sosyalist Liseliler